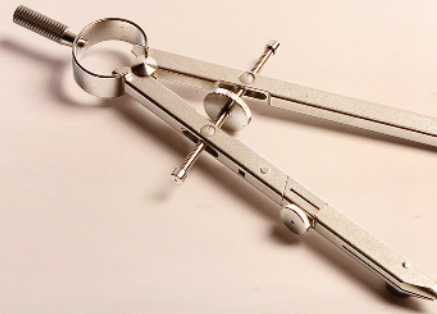

ร่างเส้น เส้นหา

ตัวอย่าง

รักลองให้ลุ่มหลงในตัณหา
เล่ห์ร้ายตั้งไฟเผาไหม้ดวงใจให้เป็นจุม

ลิซ

การเดินทางมายังสวนชวนชมนั้นไม่ได้ลำบากอย่างที่เพ็ญพิชชาคิด เธอชอบกระเป๋ามาไม่ใหญ่นักมาขึ้นรถที่หมอชิตตั้งแต่เช้ามีด ตัวเดินทางไปจังหวัดทางภาคเหนือซึ่งเป็นที่ตั้งของสวนชวนชมนั้นหาได้ไม่ยาก รถทัวร์ซึ่งมาตรงเวลาก็เปิดแอร์เย็นฉ่ำ แม้จะมีอาการตื่นเต้นพอสมควรเธอก็ยังหลับๆ ตื่นๆ มาได้ตลอดทาง

นี่เป็นการเดินทางคนเดียวครั้งแรกของเธอ อีกทั้งยังเป็นการเดินทางมาทำงานโดยได้รับมอบหมายให้ทำงานเองคนเดียว มีสิทธิ์ตัดสินใจทุกอย่าง จึงอาจเรียกได้ว่าครั้งนี้เป็นการจากบ้านมาเพื่อชี้ชะตาชีวิตได้เลย จะรุ่งหรือจะร่วงก็ต้องพึ่งความสามารถของตัวเองละคราวนี้

พอลงจากรถทัวร์ได้หญิงสาวก็เข้าไปถามทางกับแม่ค้าขายข้าวแกงซึ่งตั้งแผงอยู่ใกล้ๆ สถานีขนส่ง ผู้คนที่ต่างจังหวัดนี้จิตใจหายน้ำใจผิดกับคนเมืองนัก แม่ค้าร่างอ้วนหน้าตาใจดีคนนั้นนอกจากจะบอกทางให้แล้ว เมื่อเห็นเธอทำหน้างงๆ หลังได้ยินคำบอก แม่ค้าคนนั้นยังทิ้งแผงของตนให้ลูกสาวดูแล้วพาเธอมายังรถสองแถวที่วิ่งผ่านสวนชวนชม

แม้อากาศยามเที่ยงจะค่อนข้างร้อน แต่จิตใจเพ็ญพิชชากลับเป็นสุขนัก เมื่อมายืนอยู่หน้าป้ายสวนชวนชมที่ใหญ่เกือบสองเมตร

เธอชะเง้อมองผ่านแนวไม้ตัดสูงแค่เอวยาวสุดลูกหูลูกตาซึ่งเป็น
รั้วของรีสอร์ทใหญ่แห่งนี้

สวนชวนชมจัดว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ของจังหวัดเล็กๆ นี้
เพื่อพิชชาเคยดูรูปสวนในเว็บไซต์แล้วก็ร้องอุทาน เนื่องจากสวนนั้น
สวยราวกับสวนในต่างประเทศเลยทีเดียว

หญิงสาวยิ้มให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าตาดุซึ่งยืน
ตะเบ๊ะให้เธอ ก่อนบอกเหตุผลในการมาสวนชวนชมให้ทราบ

ชายหน้าคุณนั้นมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หัวคิ้วขมวดมุ่นนิดๆ
ก่อนเดินเข้าไปในป้อมแล้วกดโทรศัพท์...สงสัยจะรายงานให้เจ้านาย
ทราบกระมัง

เพื่อพิชชาวางกระเป๋าถือกับเบ้ที่หนักอึ้งขึ้นทุกทีลงบนพื้นข้างๆ
ป้อมยามนั่นเอง

ความร่อนนยมนเที่ยงและการไม่ได้รับประทานอะไรเลยนอกจาก
ขนมปังก้อนเล็กๆ ซึ่งได้รับแจกบนรถทัวร์ทำให้เธอเริ่มอ่อนเพลีย
เล็กน้อย

หญิงสาวรีบเปิดกระเป๋าเป้ซึ่งภายในมีขวดน้ำเปล่า...บนรถทัวร์
แจกให้เหมือนกัน เพื่อดื่มให้ร่างกายสดชื่นขึ้น

เพิ่งเก็บขวดน้ำลงกระเป๋าเรียบร้อย ชายหน้าดุก็เดินออกมา
จากป้อมแล้วบอกเธออย่างสุภาพว่าให้รอที่นี่ก่อน คนจากข้างในกำลัง
มารับ

เพื่อพิชชาก็ยิ้มให้พร้อมขอบคุณคนที่ผายมือไปยังม้าหินอ่อนซึ่ง
อยู่ตรงข้ามกับป้อม เธอเดินเข้าไปนั่งพัก ไม่นานนักก็เห็นรถกอล์ฟสีขาว
วิ่งอ้อมมาตามทางโรยกรวด

รถคันไม่ใหญ่ไม่โตนั้นแทบจะมาจอดเทียบเท้าเธอ ผู้ชายผิวขาว
หน้าตาดีก้าวลงมาจากรถ และยิ้มให้หญิงสาวก่อนพูดว่า “สวัสดีครับ
ยินดีต้อนรับสู่สวนชวนชมครับ”

หญิงสาวที่มาทำงาน ไม่ได้มาเพื่อท่องเที่ยวหัวเราะเบาๆ อย่าง
อดไม่ได้ เสียงหัวเราะนั้นทำให้ผู้ชายคนนั้นหัวเราะตอบ นัยน์ตาเขา
ระยิบระยับ มองก็พอรู้ว่าคงเป็นคนรักสนุกพอสมควร

“แหะๆ ปกติผมพูดแบบนี้กับลูกค้าทุกคนนะครับ มันเลยเคยปาก
เชิญเลยครับ เชิญเลย เดี่ยวผมจะพาคุณไปที่สำนักงาน”

เพราะคนเชิญไม่เชิญปากเปล่า แต่ตรงรีเข้ามาช่วยหิ้วทั้งกระเป๋า
เสื้อผ้าและเป้ขึ้นรถให้ด้วย เพ็ญพิชชาจึงขอบอกขอบใจเขาใหญ่โต
ก่อนนั่งเคียงข้างเข้าไปภายในสวนแสนสวย

สวนชวนชมสวยกว่าที่เธอเคยเห็นในรูปจริง ๆ

บางมุมถูกปรับเปลี่ยนให้ดูดียิ่งขึ้น บางมุมมีศาลาพักผ่อนหรือ
ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวดูดีขึ้น โดยศาลาเหล่านั้นสร้างแอบอิงไปกับ
ธรรมชาติจนงดงาม ไม่ขัดตา เห็นแล้วเพ็ญพิชชาก็ทั้งในภูมิสถาปัตย-
กรรมของที่นี่เหลือเกิน เพราะตกแต่งสวนได้งดงามโดยไม่ทำลาย
ธรรมชาติไปด้วยแบบนี้

สวนผ่านสายตาเพ็ญพิชชาไปแล้ว แต่งานที่รอเธออยู่นั้นจะ
ยากเย็นเพียงใดก็สุดรู้ ชาวบ้านพักที่นี่มีสไตล์แตกต่างกันออกไป
มีทั้งที่เป็นบ้านชนมไ้แบบต่างประเทศ เรือนกาแลแบบภาคเหนือ และ
สไตล์ลอฟท์ซึ่งกำลังเป็นที่นิยม

แม้ว่าบ้านแต่ละหลังจะต่างสไตล์กันออกไป ดูสุดชิว และไม่น่า
เข้ากันได้ แต่รุ่นพี่ของเธอซึ่งเคยเป็นผู้มาตกแต่งภายในให้รีสอร์ทตั้งแต่
ก่อนเปิดตัวบอกว่า เจ้าของรีสอร์ทเก่ง หามุมสร้างบ้านทุกหลังได้แบบ
ไม่ขัดตาขัดใจคนมอง เลยถูกใจทั้งคนไทยและชาวต่างชาติที่มาเที่ยว
เพราะมารีสอร์ทเดียวกันก็เห็นความงดงามของบ้านต่างสไตล์กัน
ทีเดียว

คิดถึงรุ่นพี่ที่คราวนี้ไม่ได้มาสานต่องานของตนเองเพราะมี

ภารกิจการคลอດแล้ว เพ็ญพิชชาก็ค่อนข้างหวั่นใจ ด้วยเธอไม่ใช่
มัณฑนากรอันดับต้นๆ ของบริษัท ฝีมืออยู่ในระดับธรรมดา ยิ่งต้อง
มาทำงานต่อจากรุ่นพี่ที่เก่งมาก ย่อมต้องถูกเปรียบเทียบกับ

เธอจะทำได้ดีเท่ารุ่นพี่ใหม่หนอ นี่คือนิยามที่หญิงสาวกังวลมาตลอด
นับตั้งแต่ได้รับเลือกให้ทำงานนี้

เมื่อยิ่งคิดก็ยิ่งกังวล เพ็ญพิชชาจึงรีบสลัดศีรษะไล่ความกลัว
ตั้งแต่ยังไม่ได้ลงมือทำทิ้งไป คนแบบเธอสู้ตายอยู่แล้ว แม้จะถูก
เปรียบเทียบกับ ถูกสั่งแก้งานก็ครั้ง เธอก็จะไม่ท้อ ไม่ยอมแพ้ เพราะหาก
ทำงานนี้ได้สำเร็จก็จะมีแต่เรื่องดีๆ ตามมาทั้งนั้น

ทั้งยังได้พิสูจน์ต่อทุกคนในที่ทำงานว่าเธอปึกกล้าหาแข็งแล้ว
รับผิดชอบงานใหญ่ได้คนเดียว และยังพิสูจน์ให้แม่เห็นด้วยว่าเธอไม่ได้
เป็นเด็กอีกต่อไป ท่านจะได้ยอมให้เธอย้ายออกมาอยู่คนเดียวเสียที

“เอาละครับ ถึงแล้วครับ สำนักงานแสนสุขของเรา”

ชายหนุ่มหน้าตาดีที่แนะนำตัวหลังจากร่วมทางกันมาว่าเขาชื่อ
ทศาโตดลงจากรถกอล์ฟแล้วผายมือไปยังเรือนไม้สีเข้มสไตล์ล้านนา
หลังโตด้านหน้า เรือนไม้หลังนั้นถูกล้อมด้วยสีเหลืองของดอกดาวเรือง
ซึ่งกำลังออกดอกพราวอยู่ในกระถางที่วางไว้บนระเปียงรอบชานเรือน

สีเข้มของไม้และสีเหลืองสดใสของดอกดาวเรืองตัดกัน ทว่า
เป็นการตัดกันอย่างน่าดูน่าชม นี่เป็นอีกครั้งแล้วที่เพ็ญพิชชาอดชื่นชม
ภูมิสถาปัตยกรรมของที่นี่ไม่ได้

“ที่นี่เราเรียกกันว่าเรือนดาวเรืองครับ เป็นสำนักงานที่ประกอบ
ไปด้วยฝ่ายบัญชี การตลาด แล้วก็...เป็นที่ทำงานชั่วคราวของคุณด้วย”

เพ็ญพิชชาก้าวลงจากรถกอล์ฟ กวาดตามองไปรอบๆ ที่ทำงาน
ชั่วคราวของเธออย่างพึงพอใจ ดวงตากลมโตสุกสกาว

หญิงสาวไม่รู้ว่าการมาทำงานที่นี่จะต้องเผชิญกับปัญหาอะไรบ้าง
แต่ที่แน่ๆ คือเธอต้องมีความสุขกับการทำงานในบรรยากาศแบบนี้

“เดี๋ยวไปรู้จักกับเพื่อนร่วมงานน่ารักๆ แล้วก็โต๊ะของคุณก่อนดีกว่านะครับ ผมพาคุณมาที่นี่ก่อนพาไปที่พักก็เพราะอยากให้คุณเครื่องไม้เครื่องมือในการทำงานของคุณนะครับ คือทางเราจัดให้แล้วแต่ไม่ทราบว่าคุณต้อง ตรงความต้องการของคุณรีเปลา่ แหะๆ ก็คนบ้านนอกด้อยพัฒนานี้ครับ ไม่รู้หรอกว่าไอ้การออกแบบภายในบ้านนี่มันต้องใช้อะไรบ้าง”

ทหาพูดแจ้วๆ ไปเรื่อยพร้อมเดินนำเพ็ญพิชชาขึ้นบันไดที่มีอยู่ห้าชั้นไปยังประตูบานเพ็ญ ซึ่งบัดนี้เปิดกว้างตลอดความยาวของตัวเรือน

เพราะประตูสำนักงานเปิดออกกว้างนี่เอง เพ็ญพิชชาจึงเห็นสภาพของสำนักงานได้ทันทีที่ก้าวขึ้นไปบนเรือน

เรือนดาวเรื่องมีขนาดราวๆ แปดคูณสิบเมตร ส่วนหน้าที่พอมองเข้าไปแล้วเห็นทันทีก็คือโต๊ะรับแขกหกที่นั่งซึ่งทำจากไม้มะค่าเงาวิบเบาระรองนั่งสี่เหลี่ยมทำให้โต๊ะไม่แข็งๆ ดูละมุนตาขึ้น หมอนอิงสี่เหลี่ยมมะนาวช่วยเสริมให้มุมดูนี้ผ่อนคลายสบาย

ด้านหลังของมูมรับแขกกันด้วยฉากกันที่ทำจากไม้ฉลุลายละเอียดยิบ เมื่อเดินเข้าไปใกล้ๆ เพ็ญพิชชาจึงเห็นว่าหลังฉากไม้คือโต๊ะทำงานของพนักงานซึ่งทำจากไม้สีเข้มเช่นเดียวกับชุดรับแขก

“ฝั่งซ้ายเป็นฝ่ายบัญชี ฝั่งขวาเป็นการตลาด ตรงกลางไอ้โต๊ะยาวๆ นั้นเป็นห้องประชุมครับ ห้องด้านซ้ายที่มีกระจกกันเป็นห้องทำงานของผู้จัดการใหญ่ ส่วนโต๊ะของคุณอยู่ที่มุมขวาสุดนั่นนะฮะ”

พนักงานชั่วคราวมองตามมือทหาไปยังโต๊ะของตน ซึ่งดูเผินๆ ก็ไม่แตกต่างกับโต๊ะของพนักงานคนอื่นเท่าใดนัก

ประมาณจากสายตา แผนกบัญชีของที่นี่ดูจะใหญ่และมีคนมากกว่าแผนกการตลาด

เธอเห็นผนังฝั่งซ้ายมือมีชั้นที่ทำจากไม้วางอยู่ตลอดแนว บนชั้น

ทั้งที่ไม่ได้รับอะไรตอบกลับมาเลย หญิงแปลกหน้าคนนั้นเดินต่อไปยัง
ห้องน้ำรวม รวากับไม่ได้ยินคำขอบคุณของเธอ

แต่ก็ช่างเถอะ ตอนนี้น้ำสายมากแล้ว เพ็ญพิชชารีบกลับเข้าไปในห้อง
ผัดหน้าหิวผมใหม่ให้เรียบร้อยก่อนวิ่งลงไปยังลานจอดรถด้านล่าง

**ททาส่งยิ้มให้เมื่อเห็นเพ็ญพิชชาวิ่งตรงเข้ามาหา เขามอง
เธอด้วยแวตาสชื่นชม จนหญิงสาวเอะใจ**

ผู้ชายที่เพิ่งรู้จักวันนี้แสดงออกเหมือน...หลงรักเธอ น่าช้า คนเรา
หลงรักกันทั้งที่เพิ่งเจอกันแค่วันเดียวไม่ถึงสิบสองชั่วโมง และคุยกัน
ไม่ถึงสองชั่วโมงนี่นะ

อะไรจะไวไปปานนี้!

หญิงสาวนึกขำในใจ ก่อนเตือนตัวเองให้ปฏิบัติต่อททาท่าอย่าง
รอบคอบและระมัดระวังยิ่งขึ้น เธอไม่ได้คิดอะไรกับเขา ไม่ควรโกธลัษิต
เกินไปนัก ไม่ควรทำให้เขาเข้าใจผิดเด็ดขาด

“ขอโทษนะคะที่ช้า เผอิญฉันเผลอหลับไปนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ คุณเพลงคงเหนื่อยมาก วันนี้ผมก็ลืมไปว่าคุณ
เพิ่งมาถึง ไม่ฝากาคุณไปดูรอบสวนเลย”

หางม้าแกว่งไกวเมื่อเพ็ญพิชชาสายหน้าแรงๆ

“ไม่หรอกค่ะ ฉันเองก็อยากเห็นสวนสวนชมในภาพรวมด้วย
นี่ได้เฝ้าเดียวในการตกแต่งมาเยอะเลยนะคะ ทั้งหมดเพราะคุณททาท้าๆ
ขอบคุณมากค่ะ”

หนุ่มต่างจังหวัดยิ้มจนปากแทบฉีกถึงใบหู เห็นแล้วเพ็ญพิชชา
ก็รู้สึก...เอ็นดู ที่หญิงสาวรู้สึกเช่นนั้นก็เพราะรู้แล้วว่าททาท้าเด็กกว่าเธอ
หลายปี เขาอายุสี่สิบเอง ตามที่บอกเธอตอนไปชมสวนด้วยกัน ดังนั้น
...เพ็ญพิชชาจึงเห็นเขาเป็นน้องชายคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีวันเป็นอะไร
มากไปกว่านี้

2

บ้านหลังใหญ่ตรงหน้าดูคุ้นตา ทำให้คิวเรียวของเพ็ญพิชชา
ขมวดเข้าหากันเล็กน้อยด้วยความสงสัย

ตัวบ้านแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ซ้ายกับขวา ชาวและดำ เธอคุ้นๆ
เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แต่คิดไม่ออก บางทีอาจเคยเห็นในหนังสือ
หรือเว็บไซต์ใดเว็บไซต์หนึ่งกระมัง

บ้านฝั่งซ้ายมือทาด้วยสีขาว ด้านหน้าติดประตูกระจกบานใหญ่
เพ็ญพิชชาจึงเห็นใครคนหนึ่งเดินไปเดินมาอยู่ภายในห้องครัว

เขาคอนั้นสูงโปร่ง ยิ่งสวมเสื้อยืดสีขาวกระชับตัวแบบนั้นรูปร่าง
ก็ยิ่งดูดี เห็นเพียงแค่นั้นด้านหลังแบบนี้เพ็ญพิชชายังแน่ใจว่า ผู้ชายคนนั้น
นอกจากรูปร่างดีแล้ว ยังต้องหล่อมากด้วย...เขาเป็นใครกัน

“แขกของเรามาแล้วครับพี่”

สิ้นเสียงทขาที่เลื่อนประตูกระจกด้านหน้าออกกว้างเพื่อให้
เพ็ญพิชชาก้าวเข้าไป ชายร่างสูงโปร่งซึ่งซ่อนอยู่หน้าเขาก็หันมา

หัวใจเพ็ญพิชชาเหมือนหล่นจากตกลงไปกลิ้งอยู่บนพื้น เธอ
เผยริมฝีปากขึ้น เกือบจะเรียกขานด้วยสรรพนามที่เคยเรียก ‘พี่หรั่ง’
ทว่าริมฝีปากแข็ง พุดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่ยืนตะลึง มอง
คนที่เธอไม่ได้พบมาหลายปีอย่างตกใจ

“ยินดีต้อนรับ...เพลง ไม่เจอกันนานนะ”

ทันทีที่อาร์ณีย์เอ่ยปากทักทายก่อนด้วยประโยคที่บอกว่าเขาจำหญิงสาวได้เหมือนที่เธอจำเขาได้ เพ็ญพิชชาก็พยายามบั้นยิ้มส่งให้เขาทันที

ทว่ารอยยิ้มของเธอคงดูน่าตลกสิ้นดี ตรงข้ามกับอาร์ณีย์...ที่ดูดีดูดีมากจนเพ็ญพิชชาคาดไม่ถึง ภาพเขาในวันนี้แตกต่างกับวันสุดท้ายที่เธอได้เห็นมาก

ในวันนั้น...วันแต่งงานของ ‘พีพิน’ ผู้ชายรูปงามคนนี้เคยมีสารรูปไม่ต่างอะไรกับคนบ้า

แม้ในวัยเกือบสี่สิบห้าปี เพ็ญพิชชาก็เคยผ่านเรื่องดีและเรื่องร้ายมาพอสมควร ทว่า...หญิงสาวจัดให้วันแต่งงานของพี่สาวเป็นวันที่เลวร้ายอันดับต้นๆ ซึ่งเธอไม่เคยลืมเลือนได้

พิชญา พี่สาวเธอเป็นคนสวยเด่นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร จึงไม่แปลกที่พี่จะมีผู้ชายมากหน้าหลายตาตามจับมาตั้งแต่สมัยยังเรียนมัธยม ทว่าคนที่พี่สาวเธอเรียกว่าแฟนนั้นมีอยู่เพียงแค่สองคน หนึ่งในคืออาร์ณีย์ และสองคือพี่เขยของเธอ...นิธิ

ความรักของพี่สาวเธอกับอาร์ณีย์เริ่มต้นตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย ประมาณ ม. 6 กระทั่งที่พี่พาเขาเข้าบ้านเพื่อแนะนำให้คนทางบ้านได้รู้จักในฐานะแฟน

พ่อแม่เธอไม่ใช่คนหัวโบราณ ตรงข้ามกลับเป็นคนหัวสมัยใหม่ด้วยซ้ำ จึงต้อนรับขับสู้แฟนหนุ่มรูปหล่อของลูกอย่างไม่รังเกียจ

อาร์ณีย์กับพี่สาวเธอคบหากันอย่างเปิดเผย กระทั่งเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยความสัมพันธ์ที่น่าอิจฉานี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

ตรงข้าม ยิ่งอยู่กับคนละมหาวิทยาลัย เรียนคนละคณะ พี่เธอก็เรียนบริหารธุรกิจ ส่วนอาร์ณีย์เรียนสถาปัตย์ แต่ไม่มีความต่างใดๆ มาทำให้คนคู่นี้ยุติความสัมพันธ์ลงได้ ที่จริงเหมือนว่าจะมากขึ้นๆ ทุกที

จนบางครั้งเพ็ญพิชชาก็แอบเห็นบทรักของพีกับเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ

บทรักที่ว่าไม่ใช่อะไรที่ดูเด็ดเผ็ดมันจนทำให้เธอตาเป็นกุ้งยิง
ทว่าเป็นบทรักที่อ่อนหวานนุ่มนวล แบบ...จับมือ โอบกอด หอมแก้ม
ป้อนอาหาร ซึ่งน่ารักเสียจนคนมองอย่างเพ็ญพิชชาเขินอาย แต่คูรััก
ที่เปิดเผยคู่นี้กลับยิ้มให้เธอแล้วมองอย่างเอ็นดู

ตอนนั้นเธอไม่เคยคิดว่าพีกับอาร์ณัยจะมีเหตุให้คลาดแคล้วกัน
เพราะทั้งคู่รักกันมาก และพ่อแม่ก็ได้รังเกียจเขาแต่อย่างใด แต่
ไม่ใช่คู่กันแล้วก็ต้องมีเหตุให้พรากจากกันจนได้

เหตุร้ายเกิดขึ้นกับครอบครัวเธอ พ่อประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต
กะทันหัน ทุกคนในบ้านตั้งตัวกันไม่ติด อาร์ณัยในฐานะแฟนของพิชชา
พยายามที่จะเข้ามาช่วยเหลือแล้ว แต่ด้วยความที่เป็นเพียงนิสิต
บ้านช่องก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร เขาจึงช่วยได้เพียงแค่แรงกาย ส่วนแรงเงิน
นั้น...นินิ เจ้านายของพ่อเป็นผู้ช่วยเหลือพวกเธอเต็มที่

นินิก้าวเข้ามาในครอบครัวของเธอแบบเงียบๆ เพราะตอนนั้น
ทุกคนกำลังเศร้า เสียใจ ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไร กว่าจะรู้ตัวอีกที
เจ้านายของพ่อคนนั้นก็เข้ามาครอบงำครอบครัวเธออย่างเต็มตัวแล้ว

ตอนนั้นนินิอายุสามสิบกว่า ด้านรูปร่างหน้าตานั้น แม้ว่าเขา
จะสู่อาร์ณัยไม่ได้ แต่ก็ไม่ใช่คนขี้เหร่ หน้าตาดี ดูดีทีเดียวละ เสียแต่
ว่ารูปร่างเขาไม่สูงนัก แม้จะมีผิวขาวอมชมพูด้วยความที่เป็นลูกครึ่ง
ไทย-จีน แต่ก็มีพุงด้วย

ทว่าแม้รูปร่างหน้าตาเขาจะแพ้อาร์ณัยซึ่งหล่อเหลาราวกับ
รูปสลักเทพเจ้ากรีก แต่สิ่งที่อาร์ณัยสู่นินิไม่ได้เลยก็คือ...ความมั่งมีและ
อำนาจในการพูดหวานล่อมให้ทุกคนเชื่อถือ

แม่เธอยึดเจ้านายพ่อเป็นหลัก เมื่อนินิเอย่ปากขอพิชชาไป
ทำงานด้วย โดยอนุญาตให้พี่สาวเธอไปทำงานเฉพาะวันที่ว่าง ไม่ต้อง
เรียน แต่ยังได้เงินเดือนเต็มเม็ดเต็มหน่วย แม่ก็รีบสนับสนุนให้พิชชา